

Luci

Ik heb eventjes liggen dutten onderweg, maar we zijn nu een paar minuten van het hotel vandaan en ik ben ineens weer springlevend. Zoveel energie heb ik de afgelopen acht dagen niet gehad, ik ben topfit. Zenuwachtig zit ik op mijn stoel heen en weer te schuiven.

‘Ik kan dit nog steeds niet geloven,’ mompelt Ben. ‘Ik ben kwaad op hem, Luus, niet schrikken zo, iemand moet hem de waarheid vertellen.’

‘Pak ’m maar lekker aan,’ knik ik. ‘Misschien ben ik je wel voor.’

‘Dit zijn geen grapjes meer, ik vond de afgelopen week slopend en erg vervelend.’ Ben wijst voor zich uit. ‘Daar zullen we het hebben, zie. Etap hotel. Toch netjes gedaan, het is half één.’

‘Oh God ...’ Ik leg mijn handen voor mijn mond. Nog een paar seconden. Ben neemt de afslag en rijdt de parkeerplaats op aan de voorkant van het hotel. ‘Daar is ie!’ gil ik. Josh zit voor het hotel op een bankje, staat op en steekt de parkeerplaats over. Zoals altijd in zijn spijkerbroek en witte shirt, zijn tas heeft hij over zijn schouder geslagen. Ben heeft nog niet eens geparkeerd, maar ik spring de auto al uit en ren naar Josh toe. Hij gooit zijn tas naast zich neer, spreidt zijn armen en tilt me

op wanneer ik tegen hem aan spring. Ik klem me aan hem vast, gebruik al mijn kracht om hem tegen me aan te drukken.

‘Het spijt me zo ...’ fluistert hij, met zijn gezicht in mijn nek gedrukt. ‘Het spijt me zo verschrikkelijk. Ik had nooit moeten weggaan, nooit.’ Het lukt me niet eens om te antwoorden. ‘Ik heb je zo gemist,’ zegt hij, ik hoor dat hij ook emotioneel is. ‘Ik functioneerde gewoon helemaal niet meer, ik miste jullie allemaal zo erg en ik wilde meteen terug naar huis maar ik had nou eenmaal de keuze gemaakt om weg te gaan en ik durfde niet te bellen.’ Hij grijpt mijn haar en trekt mijn gezicht weg uit het kuiltje tussen zijn schouder en zijn hals. Shit, hij ziet er op zijn minst even beroerd uit als ik, maar hij kijkt me aan en lacht. Ik lach en huil door elkaar en leg mijn voorhoofd tegen dat van hem. ‘Kus me,’ fluistert hij. Ik druk mijn lippen op de zijne, duw mijn tong zacht zijn mond in. Hij kust me alsof de wereld zo meteen vergaat, klemt me nog dichter tegen zich aan.

‘Er komt een auto aan, ga eens aan de kant.’ Ben klinkt inderdaad niet vriendelijk, zoals hij al voorspelde daarstraks. Josh stopt met kussen, schopt zijn tas een eindje voor zich uit en zet een stap opzij. Hij laat me voorzichtig weer op mijn voeten zakken, de auto rijdt voorbij. Ben komt naast ons staan. ‘Zo,’ zegt hij. ‘Daar ben je weer.’

‘Sorry, Ben.’ Josh klinkt erg schuld bewust en het is niet gespeeld deze keer. Geen sociaal wenselijk excuus, zijn

sorry naar ons is oprecht. ‘Echt, ik weet niet wat me bezielde, ik flipte en ...’ Hij wil van alles zeggen, zie ik, maar hij gebaart wat met zijn hand in de lucht en laat ’m daarna weer hangen. ‘Ik weet het gewoon niet, het spijt me zo.’

‘Oh ja?’ vraagt Ben. ‘Heb je enig idee hoe ontzettend dom dit was?’

‘Ja,’ fluistert Josh.

‘Nee.’ Ben schudt zijn hoofd. ‘Je hebt geen enkel idee. Verdomme Josh, je bent voorwaardelijk vrij, wat dacht je nou? Hè? Dat ze je wel zouden vergeten? Dat ze je zouden laten lopen? Je verdwijnt gewoon en denkt dat dat oké is? Dat iedereen wel verder gaat zonder jou? Denk je dat je dat nog steeds kunt doen?’

‘Nee.’ Josh kijkt naar zijn schoenen, laat Ben zijn preek gelaten over zich heenkomen. Ben zet zijn handen in zijn zij en staart naar de sterrenlucht boven ons.

‘Je hebt Luus en mij achtergelaten met heel veel vragen en nul antwoorden. We waren bezorgd en verdrietig en ondertussen liet je niks van je horen. Schandalig, asociaal en respectloos. Dat is het, Josh.’ Ben haalt diep adem. ‘Ik heb haar al lang niet meer zo gezien.’ Hij wijst naar me. ‘Als je denkt dat het nu weer helemaal goed zit, nu je d’r even geknuffeld en gekust hebt, heb je de verkeerde voor je. Zij vergeet dit niet.’

Josh kijkt me angstig aan, ik houd wijselijk mijn mond en knik uiteindelijk maar een beetje.

‘Wij zijn hier nog niet over uitgesproken,’ zegt Ben zacht, terwijl hij zijn vinger naar Josh uitsteekt. ‘Ik ben blij dat je gezond en wel voor me staat, maar je hebt ons belazerd en je hebt van ons gejat. En dát vergeet ik niet. Ik ben teleurgesteld in je.’

Josh knikt ontdaan, veegt een traan van zijn wang. Ik krijg het koud van Ben zijn woorden, maar hij heeft honderd procent gelijk.

‘We gaan,’ zegt Ben kortaf, hij gaat ons voor naar de auto. Zoals ik al gezegd had, kruip ik achterin naast Josh. Hij slaat zijn arm om me heen en trekt me dicht tegen zich aan, hij is over de zeik. Misschien had hij gehoopt op een iets warmer onthaal, maar het had erger gekund, eerlijk gezegd wilde ik hem ook het liefst een behoorlijke hoek geven en dat heb ik niet gedaan.

‘Sorry. Echt.’ Hij gaat wild met zijn handen door zijn haar. Ik draai een kwartslag in mijn gordel en sla mijn benen over die van hem, neem even de tijd om het tot me te laten doordringen dat hij weer bij me is, dat hij me miste, dat hij thuis komt. Mijn hersenen kunnen de informatie niet goed verwerken en zijn nog steeds in de hij-blijft-voor-altijd-weg modus. ‘Heb ik het nu heel erg verpest voor mezelf?’

‘Het heeft misschien even nodig, maar het komt wel weer goed. We zijn hier toch?’ fluister ik. ‘Als je het had verpest, hadden we je heus wel laten staan.’

‘Miste je mij ook?’ vraagt hij. Het is nog een echte vraag ook. Ik sluit mijn ogen.

‘Josh, ik ...’ Ik moet even nadenken hoe ik dit het beste kan verwoorden, maar ik denk dat ik het beter kan uitbeelden, precies zoals hij een tijdje terug bij mij deed. Wurgem is nou eenmaal een beetje ons dingetje. Ik klem mijn arm om zijn nek en zet met mijn onderarm druk tegen zijn keel, ik weet dat hij totaal geen lucht krijgt nu. Hij drukt zijn lippen op elkaar en knijpt zijn ogen dicht, ik zet nog een tandje bij en pas wanneer ik het gevoel heb dat hij bijna stikt, laat ik los. ‘Zoiets.’

Hij zuigt de lucht naar binnen en kijkt me geschrokken aan. Ben kijkt half achterom.

‘Zat je ’m te wurgen?’ vraagt hij. Ik knik. Josh legt zijn hand tegen zijn keel aan en wrijft heen en weer.

‘Echt?’ Er komt nauwelijks geluid over zijn lippen. Ik trek mijn iPhone uit mijn jaszak en open mijn mail.

‘Kijk, deze heb ik allemaal aan jou gestuurd. Het zijn er tweehonderddrieënvijftig.’ Ik swipe en blijf swipen en swipen en het enige dat hij voorbij ziet komen is zijn mailadres.

‘Hè ...?’ mompelt hij verbaasd. ‘Heb je al die mailtjes aan mij gestuurd?’

Ik haal mijn neus op en knik, staar naar mijn telefoon, misschien een beetje beschaamd. ‘Ik wist niet hoe ik anders in contact moest komen met je.’ Ik buig naar zijn oor toe. ‘Ik werd gek, ik meen het. Als ik iets heb ontdekt deze dagen, is het dat ik niet zonder jou kan en wil. Neem me alsjeblieft serieus en doe dit nóóit meer,’ fluister ik. Josh trekt me tegen zich aan.

‘Krijg ik nog steeds m’n garantie?’

‘Als ik ’m ook krijg, anders niet.’ Ik kijk hem aan, hij knikt meteen.

‘Bij dezen. Ik ga nooit meer weg, echt niet. Ik heb me nog nooit zó fucked up gevoeld.’ Hij is serieus, zijn ogen zijn waterig. ‘Ik dacht dat het een opluchting zou zijn, dat het goed zou voelen, dat het zou voelen als mezelf, maar ik heb nooit verder van mezelf afgestaan als deze week.’ Hij zucht diep. ‘Ik kan niet meer alleen zijn, ik wil het ook niet meer. Ik wil niet meer de wereld rond, blijkbaar ligt dat toch echt achter me nu. Ik wilde gewoon naar huis, naar jullie.’ Hij zet druk tegen mijn achterhoofd aan en trekt me subtiel naar zich toe. ‘Naar jou Luus,’ fluistert hij in mijn oor. ‘Ik wilde naar jou.’

‘Zijn er anderen geweest?’

‘Niet één,’ zegt hij stellig. ‘Ik heb ze niet eens gezien, wilde ze niet zien. Fuck, Luus, je hebt geen idee. Ik heb een week lang alleen maar naar je pasfoto zitten staren.’

‘Triest figuur.’ Ik pak zijn gezicht en kijk hem aan, zucht heel diep. ‘Mijn vertrouwen in jou is weg,’ zeg ik zacht.

‘Snap ik.’ Hij slikt. ‘Mag ik het goedmaken met je? Please, laat het me goedmaken.’

Ik leg mijn wang tegen zijn schouder, hij klemt zijn arm om me heen en drukt een kus op mijn haar. Ik weet niet of dit zo een-twee-drie goed te maken valt. Dat zal de tijd moeten uitwijzen. Langzaam begin ik in te doezelen. Hij is weer bij me. Op de achtergrond klinkt de

zachte stem van Birdy, het is lekker warm in de auto, ik heb Josh zijn armen weer om me heen en hoor zijn hart traag kloppen. Ik ben kapot, zo moe. Fysiek en mentaal, helemaal gesloopt. Het is rennen of stilstaan bij mij, er zit niks tussenin.

Ik word wakker naast Josh, in zijn bed. Het is al licht buiten en het lijkt stil in huis. Hoe laat is het? Hoelang heb ik geslapen? Ik heb helemaal niet gemerkt dat we de auto uit zijn gestapt. Josh is ook nog helemaal knock-out, dus ik geniet even van zijn mooie gezicht en het feit dat hij weer naast me ligt. Oh, ik heb nooit iets erger gewild dan dit, de afgelopen week. Voorzichtig kijk ik op zijn horloge en schrik, het is half tien, ik hoop dat de kinderen al op school zijn. Ik laat me langzaam uit bed glijden en stap de badkamer in, waar ik direct word overvallen door een golf van misselijkheid. Holy shit. Net op tijd hang ik boven de wc. Ah nee hè, hij is er nu toch weer? Alles is toch goed? Fuck, het angstzweet breekt me uit.

Paniekerig staar ik naar de vloer, er schieten allerlei gedachten door mijn hoofd. Dit had ik ook bij Sophia, bij Oliver niet. Kotsen tot ik erbij neer viel en lekkere trek, de hele dag door. Het kotsen hield toen gelukkig op na twaalf weken, anders was ik graatmager geworden. Snel trek ik die smerige kots door en duik met m'n tandenborstel onder de douche. Wanneer ik de slaapkamer in loop is Josh nog steeds in diepe slaap. Ik besluit een ontbijt te regelen voor hem, dus ik loop naar

beneden en bel Florette, aangezien ik te lui ben om zelf iets te maken. Mijn telefoon ligt op tafel, ik heb een app van Ben.

Ben

Morgen schat, hoe gaat het? Ik heb de kids net naar school gebracht, ben vandaag op tijd thuis. Je was helemaal vertrokken toen we aankwamen vanmorgen, Josh bracht je naar boven en daarna heb ik goed met hem gesproken, ik ben niet meer gaan slapen, het was al bijna 6u. Vertel je later allemaal wel, maar denk niet dat we bang hoeven te zijn dat hij dit nog een keer doet.

(PS doe een test vandaag)

08:49

Doe een test vandaag. Ammehoela. Ik hoef dit niet te weten. Florette staat al snel voor de deur. Ik neem alles aan en zet het op tafel, moet vervolgens weer kotsen en maak daarna een dienblad vol met lekkere dingen. Josh slaapt nog steeds wanneer ik boven kom. Ik vraag me af of hij überhaupt wel geslapen heeft de afgelopen week, hij zal kapot zijn. Ik zet het dienblad op het nachtkastje, ga naast hem zitten en laat mijn hand onder het dekbed glijden, ik kan het niet laten. Hij wordt langzaam wakker en ligt meteen te grijnzen.

‘Fuck, ik heb dit gemist,’ zegt hij, hartstikke hees.
‘Kom op me zitten, neuk me wakker.’

Dat laat ik me geen twee keer zeggen. Ik werk me uit mijn legging en hipster, gooi mijn shirt aan de kant en kruip onder de dekens. Zijn boxer heb ik binnen een seconde uit, ik ga op hem zitten en laat mezelf over hem heen zakken. Josh kreunt zacht, heeft zijn ogen nog steeds gesloten en legt zijn handen rond mijn billen. Heel langzaam beweeg ik me van boven naar beneden, heb het zo gemist om hem in me te hebben. Hij opent zijn ogen en kijkt naar me, zijn handen glijden via mijn buik naar boven, omvatten mijn borsten. ‘Je bent zó mooi,’ hijgt hij, terwijl ik hem sneller begin te neuken en probeer te negeren dat mijn borsten pijn doen onder zijn handen. ‘Ik laat je nooit meer alleen, Luci, ik beloof het.’ Hij sluit zijn ogen, drukt zijn lippen op elkaar. ‘Fuck, ik kom al,’ kreunt hij. Hij komt iets omhoog, laat zich vervolgens wild hijgend achterover in zijn kussen zakken en grijpt mijn arm. ‘Kom hier.’ Hij trekt me tegen zich aan, duwt mijn kont naar beneden en stoot nog een paar keer flink in me. Ik kus zijn schouder. ‘Sorry, dat was een beetje snel,’ mompelt hij. ‘Bewijs dat ik niks heb gedaan de afgelopen week. Heb je Ben geneukt toen ik weg was?’

‘Nee!’ stoot ik uit, ik duw mezelf overeind. ‘Ik heb niet eens naast Ben geslapen, ik sliep hier, alleen.’

Josh knikt, zijn gezicht staat heel serieus. ‘Mooi,’ zegt hij. ‘Eerlijk gezegd was ik bang dat je meteen weer zou teruggaan naar hem.’

‘Godsamme, lees je mails.’ Ik laat mezelf van hem afzakken en pak het dienblad. Josh hapt naar adem.

‘Fuck yeah!’ roept hij uit. ‘Yes, ik ben weer thuis!’ Hij gaat boven het dienblad hangen en propt een muffin in zijn mond. Ik moet om hem lachen. Hij ploft weer op zijn rug, met een gelukzalige grijns op zijn gezicht en zijn mond helemaal vol, beweegt zijn armen en benen heen en weer alsof hij een sneeuwengel aan het maken is. ‘Mag ik gelukkig zijn dat ik weer terug ben?’ vraagt hij vervolgens, met een bezorgde blik in zijn ogen. ‘Of ben je nog steeds boos en moet ik bang zijn dat je me niet meer wil?’

Ik concentreer me op mijn scone en haal mijn wenkbrauwen op. ‘Je hebt me gekwetst Josh, echt. Dit was afschuwelijk. Dit was waar ik al vanaf het begin bang voor was, en het gebeurde.’ Ik slik en leg de scone terug op het dienblad, Josh zijn blijte bui is direct over, lijkt zich diep te schamen. ‘En het ergste was nog, dat je niks van je liet horen. Alsof ik er wel mee zou kunnen dealen dat je jezelf totaal wegsneed uit mijn leven. Je weet toch hoeveel ik van je hou, Josh, ik koos verdomme voor jou en je liet me stikken.’

‘Sorry,’ fluistert hij. Ik loop naar de badkamer om een wc-papiertje tussen mijn benen door te halen.

‘Eigenlijk heeft sorry helemaal geen nut, weet je dat. Het is alsof je m’n kop eraf gehakt hebt en het nu probeert te fixen met een pleister.’ Ik ga weer op bed zitten. ‘De ellende is achter de rug, ik heb al lang niet meer zoveel gezopen en gerookt als de afgelopen week en iedere dag snakke ik naar een lijntje. Sofia en Dean